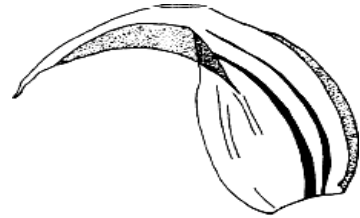

Dalabotaniska notiser

Övergrepp hotar Grycksbos stolthet

Taigakrokmossan, *Hamatocaulis lapponicus*, har figurerat i dagspressen under hösten. På en strandäng vid Lilltansen strax norr om Grycksbo hittade S. O. Lindberg 1854 mossan i ett trådstarrkärr. Idag är detta den sista kvarvarande lokalen i Sverige för rariteten. Mossan bävar nu för STORA's planer att till strandkärret förlägga ett järnvägsspår till/från pappersbruket. Mossan figurerar i EU's habitatdirektiv och Sverige har åtagit sig att skydda alla dess lokaler. Det är ännu osäkert om ansvariga på regeringskansliet ämnar låta taigakrokmossan stjåla utrymme i Filofaxen.

Red.

Stamblad

Håll utkik efter lärkmåran!

Stenmåran, *Galium saxatile* (förr *G. hercynium*), förekommer i Sverige framför allt i Götaland, där jag sett den i betesmark och gles tallskog i Västergötland och Bohuslän. Enligt Almquist (Dalarnes Flora 1949) är den i Dalarna en synantrop, inkommen med gräsfrö och av honom sedd på en del ställen längs Orsa-Svegbanan. Huruvida den finns kvar där vet jag inte. Under min inventering av en pilotruta i Vika erinrade jag mig att jag ungefär 1980 såg denna måra i ett litet avsides liggande lärkbestånd nära Flatåsen, sydost om Rankhyttan.

Då jag på nytt besökte platsen återfann jag den lilla måran på ett litet område om några kvadratmeter. Sannolikt har den följt med vid inplanteringen av lärkträden, på samma sätt som är vanligt med lärkens mykhorrisasvampar, av vilka jag sett hålsopp, *Boletus clavipes*, på lokalen. På andra håll i Rankhyttans skogar har jag sett lärkens övriga följeslagare, nämligen lärkslemskivling, *Gomphidius maculatus*, lärkmusseron, *Tricholoma psammopus* och naturligtvis lärksopp, **Suillus grevillei**. Kanske finns den lilla stenmåran även på andra platser där lärk planterats? Den är ju dock ganska oansenlig och lätt att förbise.

Sven-Erik Blom, Borlänge.

Strandbete hot mot bågsäv?

Under de senaste åren har naturreservatet Fullsta vid Bäsingen i Avesta kommit att skötas alltmer optimalt för den rika floran. Stora nötflockar betar nu både torra låsbräkenbackar och blöta strandängar. I de senare har **bågsäven** länge haft ett av sina starkaste fästen. Sedan ungnöten har börjat söka sig ut också i dessa yttre zoner, har de upptäckt bågsävens kulinariska företräden och omsorgsfullt betat bort all bågsäv inom strandfällorna. Den gängse bilden av bågsävens ekologi postulerar att strandbete bör vara gynnsamt för arten. Behöver den bilden nu revideras, eller reagerar säven positivt på att bli avbetad?

Red.